

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Philippa Gregory, *Changeling*

Copyright © 2012 by Philippa Gregory

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/nullplus; Miiisha/ Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GREGORY, PHILIPPA

Copihă zânelor / Philippa Gregory; trad. din lb. eng. de Luminița Gavrilă. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3337-1

ISBN ePub: 978-973-46-3578-8

ISBN PDF: 978-973-46-3579-5

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Philippa Gregory

Copilul zânelor

Traducere din limba engleză
de Luminița Gavrilă

POLIROM
2013

În fața lor se desfășura o scenă de coșmar, ce semăna cu o măcelărie în care măcelarul și ucenicul lui tranșează un animal abia sacrificat. Însă era cu mult mai groaznică de-atât. Fiindcă nu era nici un măcelar și nici un animal pe lespedea de piatră. Erau maica abatesă, îmbrăcată în veșminte de lucru cafenii, cu broboadă pe cap, și Ishraq îmbrăcată cu veșmintele sale negre, peste care-și pusese un șorț alb. Cele două tinere aveau mânele suflecate, erau mânjite de sânge până la coate și stăteau aplecate peste cadavrul surorii Augusta, Ishraq ținând în mână un cuțit plin de sânge cu care o spintecase pe tânăra moartă. Călugărițele care stătuseră de priveghi nu se vedeau pe niciunde. Când cei doi bărbați au năvălit înăuntru, cele două fete au ridicat ochii spre ei și au înmărmurit, iar cuțitul a rămas suspendat deasupra abdomenului spintecat al călugăriței moarte. Peste tot era numai sânge: sânge pe șorturi, sânge pe pat, sânge pe mâini.

— Înapoi, a ordonat Luca cu un glas rece ca gheața, de îngrozit ce era.

A îndreptat pumnalul spre Ishraq care s-a uitat la maica abatesă, așteptând porunca ei. Freize a ridicat și el furca, pregătit să o străpungă dacă era nevoie.

— Depărtați-vă de cadavru și n-o să pățiți nimic, a spus Luca. Opriți-vă din... ce faceți acolo. Nu suporta să se uite și nici nu-și găsea cuvintele să numească ce văzuse. Încetați și dați-vă la perete.

A auzit-o pe maica econoamă venind în spatele lui și tipând îngrozită când a văzut corpul măcelărit.

— Dumnezeule mare!

S-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit de zid, apoi el a auzit-o cum varsă.

— Aduceți o sfoară, i-a spus Freize fără să se întoarcă spre ea. Nu, două sfori. Și chemați-l și pe fratele Peter.

Ea a reușit să-și învingă greața.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți aici? Maică abatesă, răspundeți-mi! Ce i-ați făcut?

— Duceți-vă! i-a strigat Luca. Duceți-vă odată!

I-au auzit cu toții pașii alergând prin curtea pietruită a grajdului, apoi maica abatesă a ridicat ochii spre Luca.

— Pot să vă explic, a spus ea.

El a clătinat din cap, strângând mai bine cuțitul în mână. Totul era limpede, nu exista nici o explicație pentru scena din fața lor: ea avea mânecile suflecate până la coate, mâinile înroșite de sângele măicuței moarte.

— Cred că femeia aceasta a fost otrăvită, a spus ea. Prietena mea este medic...

— Nu se poate, a spus Luca cu glas scăzut.

— Ba da, este, a stăruiț maica abatesă. Am... am hotărât s-o tăiem pe burtă să vedem ce-a mâncat.

— Ba o mâncau, s-a auzit din pragul ușii vocea tremurată a maicii econoame, care se întorsese împreună cu fratele Peter; acesta stătea alb la față în spatele ei. Amândouă voiau s-o mănânce într-un ritual satanic. Mâncau din trupul surorii Augusta. Priviți, au sânge pe mâini. Îi beau sângele. Maica abatesă s-a dat de partea Satanei. Ea și sclava ei eretică făceau un ritual satanic pe domeniul nostru sfânt.

Luca s-a cutremurat și și-a făcut semnul crucii. Fratele Peter s-a îndreptat spre sclavă cu sfoara pregătită.

— Lasă cuțitul jos și întinde mâinile, a spus el. Predă-te. În numele Domnului, îți poruncesc: demon sau femeie sau inger decăzut, predă-te.

Fără să-și ia ochii de la Freize, Ishraq a lăsat cuțitul pe pat lângă moartă, apoi brusc a țâșnit spre ușa care dădea în spital, unde nu era nimeni. A izbit ușa de perete și a ieșit pe-acolo, urmată într-o clipită de maica abatesă. Luca și Freize s-au repezit pe urmele celor două femei care au ieșit în fugă

în curtea interioară, gonind cu toții spre poarta principală, cu Ishraq în frunte.

— Închideți poarta! Prindeți fugara! a strigat Luca din toate puterile către portăreasă, apoi s-a aruncat asupra maicii abatese care alerga în fața lui, doborând-o la pământ printr-o manevră care aproape că a lăsat-o fără suflare. În cădere, acesteia i-a căzut vâlul de pe cap și Luca s-a pomenit că-i vine peste față o cascadă de păr blond cu un iz plăcut de apă de trandafiri.

Sclava maură gonea ca un animal sprinten și puțin lipsea să ajungă la poarta cea mare, când Freize s-a aruncat s-o prindă de picioarele goale, dar n-a reușit, apoi a mai făcut un salt, a prins-o de rochie și a tras-o de pe poartă, făcând-o să cadă pe pavajul din piatră, cu un țipăt de durere.

Freize a ținut-o de brațe atât de strâns, că Ishraq abia mai putea să respire în timp ce fratele Peter i-a legat mâinile la spate și picioarele fedeleș, apoi s-a întors spre maica abatesă care încă zăcea ținută la pământ de Luca. Când Luca a ridicat-o în picioare, ținând-o de încheieturile mâinilor, părul ei bogat și auriu i s-a revărsat pe umeri, descoperindu-i fața.

— Rușine! a strigat maica econoamă. Uitați-vă la părul ei!

Luca nu-și mai putea lua ochii de la această fată care își ascunsese chipul și își acoperise părul, ca el să nu știe cum arăta. În lumina aurie a răsăritului, el se holba la ea, văzând-o pentru prima dată, cu ochii ei albastru-închis și sprâncenele maronii frumos arcuite, cu nasul drept și perfect, cu gura ispititoare. Apoi, când fratele Peter a venit la ei, Luca i-a văzut mâinile pătate de sânge în timp ce-i erau legate cu o sfoară și a înțeles că, deși era frumoasă, fata era ceva groaznic, cel mai rău lucru dintre rai și iad: un înger decăzut.

— Surorile mirene vor ieși în curte la muncă, măicuțele vor veni de la biserică, trebuie să facem curățenie, a decis maica econoamă. Ele nu trebuie să vadă ce s-a întâmplat. Le va tulbura și mai mult... le va frânge inima. Trebuie să le

feresc de nenorocirea asta. Nu se poate s-o vadă pe sora Augusta așa cum e. Nu se poate să le vadă pe aceste... aceste... Șovăiaia căutându-și cuvintele, neștiind cum să le numească pe abatesă și pe sclava ei. Pe-acești diavoli. Propovăduitori ai iadului.

— Aveți o cameră sigură unde să le ținem? a întrebat fratele Peter. Vor trebui judecate. Va trebui să-l chemăm pe Lordul Lucretili. El este stăpânul acestor domenii. Noi nu avem căderea. S-a săvârșit un păcat capital, pedepsit cu spânzurătoarea sau cu arderea pe rug; el va trebui să decidă.

— În beciul din turnul porții, a răspuns fără ezitare maica econoamă. Acolo se intră și se iese printr-o trapă făcută în podea.

Freize a săltat-o pe umăr pe fata maură ca pe un sac. Fratele Peter a luat-o pe maica abatesă de mâinile legate și a plecat cu ea spre turnul porții. Luca a rămas singur cu maica econoamă.

— Ce veți face cu cadavrul?

— Am să le rog pe moașele din sat să o așeze în sicriu. Biata copilă, nu le pot lăsa pe surorile ei să o vadă așa. Și am să trimit după preot să binecuvânteze bieteile ei rămășițe. Deocamdată poate să rămână în biserică, apoi am să-l întreb pe Lordul Lucretili dacă poate fi depusă în capela domniei sale. Nu vreau s-o las în camera mortuară și nici s-o țin în capela noastră. Îndată ce va fi spălată și primenită din nou, va fi trimisă într-un loc sfințit, departe de-aici.

S-a cutremurat și s-a clătinat pe picioare, aproape să leșine. Luca a cuprins-o de talie ca s-o susțină, iar ea s-a rezemat o clipă de el, punându-și capul pe umărul lui.

— Ați avut mare curaj, i-a spus el. A fost o încercare foarte grea.

Ea și-a ridicat ochii spre el și, în clipa aceea, ca și când brusc și-ar fi dat seama că brațul lui îi înconjura talia și ea

stătea sprijită de el, Luca i-a simțit inima zbatându-i-se în piept ca o pasăre prinsă în laț, iar ea s-a îndepărtat de el.

— Iertare, a spus maica. Nu îmi este îngăduit să...

— Știu, a spus el repede. Eu trebuie să-mi cer iertare. N-ar fi trebuit să vă ating.

— Au fost niște emoții...

În glasul ei se simțea un tremur pe care nu reușea să-l ascundă.

Luca și-a dus mâinile la spate, ca să nu mai fie tentat s-o atingă.

— Trebuie să vă odihniți, a spus el zăpăcit. A fost mult prea mult pentru o femeie.

— Nu mă pot odihni, a spus ea neliniștită. Trebuie să pun lucrurile în ordine. Nu le pot lăsa pe surori să dea cu ochii de priveliștea oribilă sau să afle ce s-a petrecut aici. Voi aduce femeile să curețe. Trebuie să îndrept lucrurile. Le voi stăpâni, le voi conduce din păcat spre calea cea dreaptă, din întuneric spre lumină.

Și-a scuturat roba, apoi a netezit-o. Luca a auzit foșnetul ispitor al jupei de mătase, apoi ea s-a întors grăbită și a plecat la treburile ei.

Abia în ușa spitalului s-a oprit și a privit înapoi. A văzut că el se uita după ea.

— Mulțumesc, a spus ea cu un mic surâs. Nici un bărbat nu m-a ținut în brațe, niciodată. Mă bucur să cunosc bunătatea unui bărbat. Voi trăi aici pentru tot restul vieții, voi trăi în sânul acestui ordin, poate chiar ca maică abatesă, dar nu voi uita niciodată lucrul acesta.

El a fost cât pe ce să se apropie când ea l-a fixat o clipă cu privirea, după care a dispărut.

Chiar atunci, în curtea pietruită s-au întors Freize și fratele Peter.

— Le-ați dus la loc sigur? i-a întrebat Luca.

— Au acolo o adevărată temniță, a comentat Freize. Cu lanțuri prinse în perete, cătușe pentru mâini și pentru picioare. Dumnealui a insistat să le folosim pe toate, așa că le-am încătușat pe amândouă ca pe niște sclave.

— Numai până vine Lordul Lucretili, s-a apărut fratele Peter. Dacă le-am fi lăsat legate cu sfoară și ele ar fi reușit să se elibereze, ce-am fi făcut atunci?

— Le prindeam din nou când deschideam trapa? a sugerat ironic Freize. Apoi s-a întors spre Luca: E o pivniță în formă de cerc, nu se poate ieși decât printr-o trapă în tavan și ele n-au cum să ajungă acolo decât atunci când trapa este deschisă și în interior e coborâtă o scară. Nu există nici măcar pereți din piatră, pivnița este săpată direct în pământ. Sunt prinse ca niște șoareci în cursă. Dar a trebuit să le pună dumnealui în lanțuri ca pe niște pirați.

Luca și-a privit secretarul și a înțeles că omul era înspăimântat de firea îngrozitoare a celor două femei misterioase.

— Ai fost prevăzător pe bună dreptate, a spus el, ca să-l liniștească. Nu știm ce puteri au.

— Doamne, Dumnezeule, când le-am văzut cu mâinile pline de sânge până la coate și cum se uitau la noi cu priviri nevinovate, de învățăcei așezați cuminți la masa de scris! Ce făceau acolo? Ce lucrare diavolească îndeplineau? Era un ritual? Chiar aveau de gând să-i mănânce carnea și să-i bea sângele într-un ritual satanic?

— Nu știi, a spus Luca și și-a dus mâna la cap. Nu pot să mă gândesc...

— Uită-te la tine! a sărit Freize. Ar trebui să stai în pat și Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu mă simt prea bine. Am să te duc înapoi la spital să te odihnești.

— Nu acolo! a tresărit Luca, îngrozit. Eu acolo nu mă mai întorc. Du-mă în odaia mea din casa preotului, vreau să